

[Thestrup.]

ikke er i stand til at bygge, men i stedet for udelukkende giver sig til at udføre reparationsarbejde eller går over på andre områder.

Ja, jeg forstår jo den højtærede minister sådan, at meningen med reguleringen i høj grad er at begrænse parcelhusbyggeriet til fordel for det støttede byggeri, og vi har også fået den højtærede ministers tal for, hvor meget dette kommer til at betyde i den kommende tid.

Det er ikke min hensigt i dag, således som jeg gjorde det sidste gang ved den tilsvarende forespørgselsdebat, at give en redegørelse for mit partis boligpolitik. Det skete som sagt sidste år ved denne tid, og jeg kan henvise til den. I øvrigt har jeg i begrundelsen for forespørgslen givet udtryk for, hvilke punkter vi særlig har lagt vægt på. Jeg vil derfor indskrænke mig til at sige følgende.

Jeg kan ikke se rettere, end at de regler, der nu indføres, i høj grad får uønskede følger. Man driver mestret, der bygger godt og billigt, bort til fordel for store entreprenører, på hvis arbejdspladser netop løn­glidningen sker. Den dæmpning af byggeaktiviteten, som man har set som en økonomisk nødvendighed for landet, kan i virkeligheden kun gennemføres ved at forlange, at den, der bygger, kommer med en øget indsats selv. Dette svarer også bedre til, at den, der sparer op, belønnes med at komme først med hensyn til at få bolig. Den højtærede minister går den modsatte vej. Jeg erkender, at der er særlige forhold for de mindstbemidlede og de børnerige familier, og dem er vi villige til at tage ganske særlige hensyn til. Jeg henviser til mit citat sidste år af en artikel i Boligpolitik: „I støbeskeen“ af cand. oecon. Knud Rasmussen, hvori han påviser, at statssubsidier til boligbyggeriet må resultere i et højt renteniveau. Det tror jeg vi kan sige at vi har fået. Midlet herimod er opsparing. Alligevel fører man en boligpolitik, som den højtærede minister gør det, som er direkte imod opsparing.

Jeg er stadig af den opfattelse, at reguleringen af 24. november 1962 ikke er indført for at dæmpe byggeaktiviteten, men for at hjælpe det støttede byggeri på det ustøttede parcelhusbyggeris bekostning, og jeg

synes nok, det er at bruge den bemyndigelse, den højtærede minister har fået ved den sidste ændring af boligloven, lovlig kraftigt.

Axel Ivan Pedersen: Det fremgik med stor tydelighed af den redegørelse, som den højtærede boligminister lige har fremsat, at de vanskeligheder, befolkningen møder på boligområdet, hverken skyldes tilbagegang eller stagnation i byggeriet, heller ikke i boligsektoren. Der er aldrig nogen sinde blevet bygget så meget eller produceret så mange boliger som i de sidste år. Som ministeren sagde, har boligproduktionen været på 5,2 mill. etagemeter i 1961, og heri er der indeholdt 31.600 boliger, og det endelige resultat for 1962 vil formentlig ligge et par tusinde boliger højere.

Men trods dette er der alligevel betydelige vanskeligheder, der kommer til udtryk på to felter. For det første mangelen på boliger fortrinsvis i de store byområder, men i øvrigt over det meste af landet med undtagelse af visse landkommuner. For det andet høje huslejer, som familiefaderen med den jævne eller lille indtægt ikke kan klare, om han skulle være så heldig at få tildelt en lejlighed. Man spørger derfor uvilkårligt sig selv, og befolkningen gør det også: hvad er på baggrund af den store byggeaktivitet gennem de seneste år årsagen til de her nævnte vanskeligheder?

Det skal straks siges, at der er mange, og at det vel også vil være uoverkommeligt i denne debat at komme ind på dem alle. Jeg ved såmænd heller ikke, hvilket formål det skulle tjene, al den stund det eneste, der interesserer befolkningen i øjeblikket, er fremtiden, og hvad der kan og skal gøres på boligområdet. Men én ting synes jeg må frem: at medens mange af årsagerne er af forholdsvis ny dato, udsprunget af de sidste årtiers økonomiske og industrielle udvikling og forandringer i samfundsstrukturen, ligger den væsentligste årsag i, at man gennem årtier på boligområdet ikke har fulgt med i den konkurrence, som man ellers har ment nødvendig, hvor det gjaldt andre forbrugsgoder. Man har simpelt hen nøjedes med fra alle sider at føre en bygge- og boligpolitik tilpasset de øjeblikkelige økonomiske og politiske forhold uden tilstrækkeligt hensyn til befolkningens, d. v. s.